

satione, quando sunt consanguinei, qui tacent, et per quos probare non potest. Sed consanguinei, quantumcumque sint propinqui, non repelluntur ab accusatione, quando accusatur matrimonium propter aliquod impedimentum perpetuum, quod impedit contrahendum, et dirimit contractum: sed quando accusatur ex hoc, quod dicitur non fuisse contractum, tunc parentes tanquam suspecti sunt repellendi, nisi ex parte illius, qui est inferior dignitate, et divitiis, de quibus probabiliter aestimari potest, quod libenter vellent quod matrimonium staret.

AD TERTIUM dicendum, quod si matrimonium nondum sit contractum, sed sponsalia tantum, non potest accusari, quia non accusatur, quod non est; sed potest denunciari impedimentum, ne matrimonium contrahatur.

AD QUARTUM dicendum, quod ille qui tacuit primo, quandoque auditur postea, si velit matrimonium accusare, quandoque repellitur: quod patet ex Decretali (*cap.: Cum in tua, De his, qui matrim. accus. possunt*), quae sic dicit: « Si post contractum matrimonium aliquis accusator appareat, cum non prodierit in publicum, quando banna secundum consuetudinem in ecclesiis edebantur, utrum vox suae accusationis debeat admitti, merito quaeri potest. Super quo sic duximus distinguendum, quod si tempore denuntiationis praemissae is qui jam conjunctos impetit, extra dioecesim existebat, vel alias denuntiatione non potuit ad ejus pervenire notitiam, ut puta si nimiae infirmitatis fervore laborabat, seu sanae mentis patiebatur exilium, vel in annis erat tam teneris constitutus, quod ad comprehensionem talium aetas sufficere non valebat, seu alia causa legitima fuerit impeditus, ejus accusatio debet audiri: alioquin tanquam suspectus est procul dubio repellendus, nisi proprio firma-verit juramento, quod post didicerit ea quae objecerit, et ad hoc ex malitia non procedat ».

ARTICULUS XI.

230

UTRUM AD SEPARATIONEM MATRIMONII CONTRACTI
INTER AFFINES, ET CONSANGUINEOS
PROCEDI DEBEAT PER TESTES.

AD UNDECIMUM sic proceditur. Videtur, quod in tali causa non sit procedendum per testes, sicut in aliis causis adducuntur ad testificandum, quicumque sunt omni exceptione majores: sed hic non admittuntur extranei, quamvis sint omni exceptione majores; ergo, etc.

2. PRAETEREA. Testes suspecti de privato odio, vel amore a testimonio repelluntur: sed maxime possunt propinqui esse suspecti de amore respectu unius partis, et odio ad partem alteram; ergo non est audiendum eorum testimonium.

3. PRAETEREA. Matrimonium est favorabilius, quam aliae causae, in quibus de rebus pure corporalibus agitur: sed in illis non potest idem esse testis, et accusator; ergo nec in matrimonio: et ita videtur, quod non convenienter in causa ista per testes procedatur.

SED CONTRA. Testes inducuntur in causis, ut super his, de quibus dubitatur, fiat iudici fides: sed ita facienda est iudici fides in causa ista, sicut in aliis causis, quia non debet praecipitare sententiam de eo quod non constat; ergo procedendum est hic ex testibus, sicut in aliis causis.

RESPONDEO dicendum, quod in hac causa oportet quod per testes veritas patefiat, sicut et in aliis: tamen, ut juristae dicunt, in hac causa multa specialia inveniuntur; scilicet quod « idem potest esse accusator, et testis », et quod « non juratur de calumnia, cum sit causa quasi spiritualis »; et quod « consanguinei admittuntur ad testificandum »; et quod « non observatur omnino ordo judiciarius, quia denuntiatione facta, contumax potest excommunicari, lite non contestata; et valet hic testimonium de auditu; et post publicationem testium testes possunt induci »: et hoc totum est, ut peccatum impediatur, quod in tali conjunctione esse potest (*cap.: Quoties aliqui, et cap.: Super eo, 22. de Testib. et Attestationib., et cap.: Literas, de Juram. calumn.*).

Et per hoc patet solutio AD OBJECTA.

QUAESTIO LVI.

DE IMPEDIMENTO COGNATIONIS SPIRITUALIS,
IN QUINQUE ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de impedimento cognationis spiritualis.

Circa quod quaeruntur quinque.

Primo. Utrum spiritualis cognatio matrimonium impediatur.

Secundo. Ex qua causa contrahatur.

Tertio. Inter quos.

Quarto. Utrum transeat a viro in uxorem.

Quinto. Utrum transeat ad filios carnales patris.

ARTICULUS I.

231

UTRUM SPIRITUALIS COGNATIO IMPEDIAT MATRIMONIUM.

(*S. Thom. 4. Dist. 42. q. 1. art. 1. et 2.*).

AD PRIMUM sic proceditur. Videtur, quod spiritualis cognatio matrimonium non impediatur: nihil enim impedit matrimonium, nisi quod contrariatur alicui bono matrimonii: sed spiritualis cognatio non contrariatur alicui bono matrimonii; ergo non impedit matrimonium.

2. PRAETEREA. Impedimentum perpetuum matrimonii non potest stare simul cum matrimonio: sed cognatio spiritualis stat simul aliquando cum matrimonio, ut in litera dicitur (*4. Dist. 42.*), sicut cum aliquis in casu necessitatis filium suum baptizat; quia tunc fit uxori suae spirituali cognatione conjunctus, nec tamen matrimonium separatur; ergo spiritualis cognatio matrimonium non impedit.

3. PRAETEREA. Spiritus unio non transit in carnem: sed matrimonium est carnalis conjunctio; ergo cum cognatio spiritualis sit unio spiritus, non potest transire ad matrimonium impediendum.

ARTICULUS IV.

234

UTRUM COGNATIO SPIRITUALIS TRANSEAT A VIRO IN UXOREM.

AD QUARTUM sic proceditur. Videtur, quod cognatio spiritualis non transeat a viro in uxorem, quia spiritualis unio, et corporalis sunt disparatae, et diversorum generum; ergo mediante carnali conjunctione, quae inter virum, et uxorem est, non transitur ad spiritualem cognationem.

2. PRAETEREA. Magis conveniunt in spirituali generatione, quae est causa spiritualis cognationis, pater, et mater spiritualis, quam vir, qui est spiritualis pater, et uxor: sed pater, et mater spiritualis nullam ex hoc spiritualem cognationem contrahunt; ergo nec uxor contrahit aliquam spiritualem cognationem ex hoc, quod vir ejus sit pater alicujus spiritualis.

3. PRAETEREA. Potest contingere, quod vir est baptizatus, et uxor non est baptizata; sicut quando est ab infidelitate conversus sine alterius conjugis conversione: sed spiritualis cognatio non potest pervenire ad non baptizatum; ergo non transit semper a viro ad uxorem.

4. PRAETEREA. Vir, et uxor possunt aliquem simul de sacro fonte levare: si ergo spiritualis cognatio a viro transiret in uxorem, sequeretur quod uterque conjugum esset bis pater, vel mater spiritualis ejusdem; quod est inconveniens.

SED CONTRA. Bona spiritualia magis multiplicabilia sunt, quam corporalia: sed consanguinitas corporalis viri transit ad uxorem per affinitatem; ergo multo magis spiritualis cognatio.

RESPONDEO dicendum, quod aliquis potest fieri alicujus compater *duplitter*: uno modo per actum alterius, qui baptizat, vel in ipso baptismo suscipit filium ejus; et sic cognatio spiritualis non transit a viro in uxorem, nisi forte ille sit filius uxoris, quia tunc directe uxor contrahit cognationem spiritualem, sicut et vir: *alio modo* per actum proprium, sicut cum levat filium alterius de sacro fonte; et sic cognatio spiritualis transit ad uxorem, quam jam carnaliter cognovit; non autem si nondum sit matrimonium consummatum, quia nondum effecti sunt una caro: et hoc est per modum cujusdam affinitatis: unde etiam pari ratione videtur transire ad mulierem, quae est carnaliter cognita, quamvis non sit uxor: unde versus:

*Quae mihi, vel cujus natum mea fonte levavit,
Haec mea commater, fieri mea non valet uxor:
Si qua meae natum, non ex me, fonte levavit,
Hanc post fata meae non inde velabor habere.*

AD PRIMUM ergo dicendum, quod ex hoc quod sunt diversorum generum unio corporalis, et spiritualis, potest concludi quod una non est altera, non autem quod una non possit esse causa alterius; quia eorum quae sunt in diversis generibus, unum quandoque est causa alterius, vel per se, vel per accidens.

AD SECUNDUM dicendum, quod pater spiritualis, et mater spiritualis ejusdem non junguntur in generatione spirituali nisi per accidens, quia ad hoc unus per se sufficeret: unde non oportet, quod ex hoc aliqua cognatio spiritualis inter eos nascatur, quin possit esse inter eos matrimonium: unde versus:

*Unus semper erit compatrum spiritualis,
Alter carnalis: non fallit regula talis.*

Sed per matrimonium fit et vir, et uxor una caro, per se loquendo: et ideo non est simile.

AD TERTIUM dicendum, quod si uxor non sit baptizata, non perveniet ad eam spiritualis cognatio, propter hoc quod non est capax, non ex hoc quod non possit per matrimonium traduci spiritualis cognatio a viro in uxorem.

AD QUARTUM dicendum, quod ex quo inter patrem spiritualem, et matrem non contrahitur aliqua cognatio spiritualis, nihil prohibet, quin vir, et uxor simul aliquem de sacro fonte levent; nec est inconveniens, quod uxor ex diversis causis efficiatur bis mater spiritualis ejusdem, sicut etiam potest esse, quod sit affinis, et consanguinea ejusdem per carnalem propinquitatem.

ARTICULUS V.

235

UTRUM COGNATIO SPIRITUALIS TRANSEAT AD FILIOS CARNALES PATRIS SPIRITUALIS.

AD QUINTUM sic proceditur. Videtur, quod cognatio spiritualis non transeat ad filios carnales patris spiritualis, quia spirituali cognationi non assignantur gradus: essent autem gradus, si transiret a patre in filium, quia persona generata mutat gradum, ut supra dictum est (*q. 55. art. 5.*); ergo non transit ad filios carnales patris spiritualis.

2. PRAETEREA. Pater eodem gradu attinet filio, et frater fratri; si ergo cognatio spiritualis transit a patre in filium, eadem ratione transibit a fratre in fratrem; quod falsum est.

SED CONTRA est, quod in litera probatur per auctoritatem (*4. Dist. 42.*).

RESPONDEO dicendum, quod filius est aliquid patris, et non e converso, ut dicitur in 8. Ethicorum (*cap. 12. a princ.*); et ideo spiritualis cognatio transit a patre in filium carnalem, et non e converso: et sic patet, quod tres sunt cognationes spirituales: *una*, quae dicitur spiritualis paternitas, quae est inter patrem spiritualem, et filium spiritualem: *alia*, quae dicitur compaternitas, quae est inter patrem spiritualem, et carnalem ejusdem: *tertia* autem dicitur spiritualis fraternitas, quae est inter filium spiritualem, et filios carnales ejusdem patris: et quaelibet harum impedit matrimonium contrahendum, et dirimit contractum.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod persona addita per carnis propagationem facit gradum respectu illius personae, quae in eodem genere attinet, non autem respectu ejus, quae attinet in alio genere; sicut filius attinet in eodem gradu uxori patris, in quo et pater, quamvis alio genere attinentiae. Spiritualis autem cognatio est alterius generis, quam carnalis; et ideo non in eodem gradu attinet filius spiritualis filio naturali patris sui spiritualis, in quo attinet ei pater ejus, quo mediante cognatio spiritualis transit: et ita non oportet, quod spiritualis cognatio habeat gradum.

AD SECUNDUM dicendum, quod frater non est aliquid fratris, sicut filius est aliquid patris: sed uxor est aliquid viri, cum quo effecta est unum corpus: et ideo a fratre in fratrem non transit, sive sit ante genitus, sive post fraternitatem spiritualem.

4. PRAETEREA. Contrariorum non sunt iidem effectus: sed spiritualis cognatio videtur esse contraria disparitati cultus, cum spiritualis cognatio sit propinquitas proveniens ex datione sacramenti, vel intentione ad idem; disparitas autem cultus consistit in sacramenti carentia, ut prius dictum est (*q. 50. art. 1. et 4. Dist. 39. q. 1. art. 1.*); cum ergo disparitas cultus matrimonium impediatur, videtur quod spiritualis cognatio non habeat hunc effectum.

SED CONTRA. Quanto aliquod vinculum sanctius est, tanto magis est custodiendum: sed vinculum spirituale est sanctius, quam corporale; cum ergo vinculum propinquitatis corporalis matrimonium impediatur, videtur etiam quod cognatio spiritualis idem faciat.

Praeterea. In matrimonio conjunctio animarum est principalior, quam conjunctio corporum, quia praecedit ipsam; ergo multo fortius spiritualis cognatio matrimonium impedire potest, quam carnalis.

RESPONDEO dicendum, quod sicut per carnis propagationem homo accipit esse naturae, ita per sacramenta accipit esse spirituale gratiae: unde sicut vinculum, quod ex carnis propagatione contrahitur, est homini naturale, in quantum est res quaedam naturae, ita vinculum, quod contrahitur ex sacramentorum susceptione, est aliquo modo naturale alicui, in quantum est membrum Ecclesiae; et ideo sicut carnalis cognatio impedit matrimonium, ita spiritualis ex Ecclesiae statuto. Tamen distinguendum est de spirituali cognatione, quia aut praecessit matrimonium, aut sequitur: si praecessit, impedit contrahendum, et dirimit contractum: si sequitur, tunc non dirimit vinculum matrimonii: sed quantum ad actum matrimonii est distinguendum, quia aut spiritualis cognatio inducitur causa necessitatis, sicut cum pater baptizat filium in articulo mortis, et tunc non impedit actum matrimonii ex neutra parte; aut inducitur extra casum necessitatis ex ignorantia, et tunc si ille, ex cuius actu inducitur, diligentiam adhibuit, est eadem ratio, sicut et de primo; aut ex industria extra casum necessitatis, et tunc ille, ex cuius actu inducitur, amittit jus petendi debitum; sed tamen debet reddere, si petatur, quia ex culpa ejus non debet aliquod incommodum alius reportare.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod quamvis spiritualis cognatio non impediatur aliquod de principalibus bonis matrimonii, tamen impedit aliquod de secundariis bonis, quod est amicitiae multiplicatio, quia spiritualis cognatio est sufficiens ratio amicitiae per se; unde oportet, quod ad alios per matrimonium familiaritas, et amicitia quaeratur.

AD SECUNDUM dicendum, quod matrimonium est vinculum perpetuum, et ideo nullum impedimentum superveniens potest ipsum dirimere: et sic quandoque contingit, quod matrimonium, et matrimonii impedimentum stant simul: non autem si impedimentum praecedit.

AD TERTIUM dicendum, quod in matrimonio non est tantum conjunctio corporalis, sed etiam spiritualis: et ideo propinquitas spiritus ei impedimentum praestat, sine hoc quod propinquitas spiritualis transire debeat in carnalem.

AD QUARTUM dicendum, quod non est inconveniens, quod duo contraria ad invicem contrariantur eidem; sicut magnum, et parvum aequali: et sic disparitas cultus, et spiritualis cognatio matrimonio repugnant, quia in uno est major distantia, in altero major propinquitas, quam matrimonium requirit; et ideo ex utraque parte matrimonium impeditur.

ARTICULUS II.

232

UTRUM PER SOLUM BAPTISMUM SPIRITUALIS PROPINQUITAS CONTRAHATUR.

AD SECUNDUM sic proceditur. Videtur, quod per solum baptismum spiritualis propinquitas contrahatur: sicut enim se habet corporalis cognatio ad corporalem generationem, ita spiritualis ad spirituales: sed solus baptismus dicitur spiritualis generatio; ergo per solum baptismum contrahitur spiritualis cognatio, sicut et per solam generationem carnalem carnalis cognatio.

2. PRAETEREA. Sicut in confirmatione imprimatur character, ita in ordine: sed ex susceptione ordinis non sequitur spiritualis cognatio; ergo nec ex confirmatione: et sic solum ex baptismo.

3. PRAETEREA. Sacramenta sunt digniora sacramentalibus: sed ex quibusdam sacramentis spiritualis cognatio non sequitur, sicut patet in extrema unctione; ergo multo minus ex catechismo, ut quidam dicunt.

4. PRAETEREA. Inter sacramentalia baptismi multa alia praeter catechismum numerantur; ergo ex catechismo non magis contrahitur spiritualis cognatio, quam ex aliis.

5. PRAETEREA. Oratio non est minus efficax ad promovendum in bonum, quam instructio, vel catechizatio: sed ex oratione non contrahitur spiritualis cognatio; ergo nec ex catechismo.

6. PRAETEREA. Instructio, quae fit baptizatis per praedicationem, non minus valet, quam illa quae fit nondum baptizatis: sed ex praedicatione non contrahitur aliqua cognatio spiritualis; ergo nec ex catechismo.

7. SED CONTRA. 1. Cor. 4.: *In Christo Jesu per Evangelium ego vos genui*: sed spiritualis generatio causat spiritualem cognationem; ergo est praedicatione Evangelii, et instructione fit spiritualis cognatio, et non solum ex baptismo.

8. PRAETEREA. Sicut per baptismum tollitur peccatum originale, ita per poenitentiam tollitur actuale; ergo sicut baptismus causat spiritualem cognationem, ita et poenitentia.

9. PRAETEREA. Pater nomen cognationis est: sed per poenitentiam, et doctrinam, et curam pastorem, et multa hujusmodi aliquis dicitur alteri spiritualis pater; ergo ex multis aliis, praeter baptismum, et confirmationem, spiritualis cognatio contrahitur.

RESPONDEO dicendum, quod circa hoc est triplex opinio: quidam enim dicunt, quod spiritualis regeneratio sicut per septiformem Spiritus Sancti gratiam datur, ita per septem efficitur, incipiendo a primo pabulo salis sacra-
crati usque ad confirmationem per episcopum factam; et per quodlibet horum septem spiritualis cognatio contrahitur: sed illud non videtur rationabile, quia cognatio carnalis non contrahitur nisi per actum generationis completum: unde etiam affinitas non contrahitur nisi facta commixtione seminum, ex qua potest sequi generatio carnalis: spiritualis autem generatio non perficitur nisi per aliquod sacramentum: unde non videtur conveniens, quod spiritualis cognatio contrahatur nisi per aliquod sacramentum. Et ideo alii dicunt, quod per tria tantum sacramenta spiritualis cognatio contrahatur, scilicet per catechismum, baptismum, et confirmationem: sed isti propriam vocem videntur ignorare, quia catechismus non est sacramentum, sed sacramentale.

Et ideo *alii* dicunt, quod tantum per duo sacramenta contrahitur, scilicet per confirmationem, et baptismum; et haec est opinio communior: tamen de catechismo horum quidam dicunt, quod est debile impedimentum, quia impedit contrahendum, sed non dirimit contractum.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod *triplex* est carnalis nativitas: *prima* in utero, in quo adhuc id quod natum est, est adeo debile, quod non possit extra exponi sine periculo; et huic nativitati assimilatur regeneratio per baptismum, in quo regeneratur aliquis quasi adhuc fovendus intra uterum Ecclesiae: *secunda* est nativitas ex utero, quando jam quod natum erat in utero, tantum roboratum est, quod potest sine periculo exponi exterioribus, quae nata sunt corrumpere; et huic assimilatur confirmatio, per quam homo roboratus exponitur in publicum ad confessionem nominis Christi: et ideo congrue per utrumque istorum sacramentorum contrahitur spiritualis cognatio.

AD SECUNDUM dicendum, quod per ordinis sacramentum non fit aliqua regeneratio, sed quaedam promotio potestatis; et propterea mulier non suscipit ordinem, et sic non potest ex hoc aliquod impedimentum praestari matrimonio: et ideo talis cognatio non computatur.

AD TERTIUM dicendum, quod in catechismo fit quaedam professio futuri baptismi, sicut in sponsalibus quaedam sponsio futurarum nuptiarum; unde sicut in sponsalibus contrahitur quidam modus propinquitatis, ita in catechismo ad minus impediens contrahendum, ut quidam dicunt; non autem in sacramentis aliis.

AD QUARTUM dicendum, quod talis professio fidei non fit in aliis sacramentalibus baptismi, sicut in catechismo; et ideo non est similis ratio.

Et similiter dicendum AD QUINTUM de oratione, et AD SEXTUM de praedicatione.

AD SEPTIMUM dicendum, quod Apostolus eos ad fidem instruxerat per modum catechismi, et sic aliquo modo talis instructio habebat ordinem ad spiritualem generationem.

AD OCTAVUM dicendum, quod per sacramentum poenitentiae non contrahitur, proprie loquendo, spiritualis cognatio; unde filius sacerdotis potest contrahere cum illa, quam sacerdos in confessione audit; alias filius sacerdotis non inveniret in tota parochia mulierem, cum qua contrahere posset. Nec obstat, quod per poenitentiam tollitur peccatum actuale; quia hoc non est per modum generationis, sed magis per modum sanationis: sed tamen per poenitentiam contrahitur quoddam foedus inter mulierem confitentem, et sacerdotem, spirituali cognationi simile, ut tantum peccet eam carnaliter cognoscens, ac si esset sua spiritualis filia; et hoc ideo, quia maxima familiaritas est inter sacerdotem, et confitentem: et ob hoc ista prohibitio est inducta, ut tollatur peccandi occasio.

AD NONUM dicendum, quod pater spiritualis dicitur ad similitudinem patris carnalis: pater autem carnalis, ut Philo. dicit in 9. Ethic. (*cap. 11. circ. princ. et cap. 12. circ. med.*), « tria dat filio, esse, nutrimentum, et instructionem »; et ideo spiritualis pater alicujus dicitur ratione alicujus horum trium. Tamen ex hoc quod est spiritualis pater, non habet spiritualem cognationem, nisi conveniat cum patre quantum ad generationem, per quam est esse: et sic etiam potest solvi OCTAVUM, quod praecessit.

ARTICULUS III.

233

UTRUM COGNATIO SPIRITUALIS
CONTRAHATUR INTER SUSCIPIENTEM SACRAMENTUM BAPTISMI,
ET LEVANTEM DE SACRO FONTE.

AD TERTIUM sic proceditur. Videtur, quod cognatio spiritualis non contrahatur inter suscipientem sacramentum baptismi, et levantem de sacro fonte, quia in generatione carnali contrahitur propinquitatis solum ex parte ejus, cujus semine generatur proles, non autem ex parte ejus, qui filium natum suscipit; ergo nec spiritualis cognatio contrahitur inter eum qui suscipit de sacro fonte, et eum qui suscipitur.

2. PRAETEREA. Ille qui de sacro fonte levat, anadochus a Dionys. (*cap. 2. Eccles. Hierarch.*) dicitur; et ad ejus officium spectat puerum instruere: sed instructio non est sufficiens causa spiritualis cognationis, ut dictum est (*art. praec.*); ergo nulla cognatio contrahitur inter eum, et illum qui de sacro fonte levatur.

3. PRAETEREA. Potest contingere quod aliquis levet aliquem de sacro fonte, antequam ipse sit baptizatus: sed ex hoc non contrahitur aliqua spiritualis cognatio, quia ille qui non est baptizatus, non est capax alicujus spiritualitatis; ergo aliquem levare de sacro fonte non sufficit ad spiritualem cognationem contrahendam.

SED CONTRA est definitio spiritualis cognationis supra inducta (*art. 1. huj. q.*), et auctoritates, quae ponuntur in litera (*4. Dist. 42.*).

RESPONDEO dicendum, quod sicut in generatione carnali aliquis nascitur ex matre, et patre, ita in generatione spirituali aliquis renascitur filius Dei sicut patris, et Ecclesiae sicut matris: sicut autem ille qui sacramentum confert, gerit personam Dei, cujus instrumentum, et minister est, ita ille qui baptizatum suscipit de sacro fonte, aut confirmandum tenet, gerit personam Ecclesiae; unde ad utrumque spiritualis cognatio contrahitur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod non tantum pater, ex cujus semine generatur proles, habet cognationem carnalem ad natum, sed etiam mater, quae materiam subministrat, et in cujus utero generatur: et ita etiam anadochus, qui baptizandum vice totius Ecclesiae offert, et suscipit, et confirmandum tenet, spiritualem cognationem contrahit.

AD SECUNDUM dicendum, quod non ratione instructionis debitae, sed ratione generationis spiritualis, ad quam cooperatur, cognationem spiritualem contrahit.

AD TERTIUM dicendum, quod non baptizatus non potest aliquem levare de sacro fonte, cum non sit membrum Ecclesiae, cujus typum gerit in baptismo suscipiens; quamvis possit baptizare, quia est creatura Dei, cujus typum gerit baptizans: nec tamen aliquam cognationem spiritualem contrahere potest, quia ipse est expertus spiritualis vitae, in quam homo primo per baptismum nascitur.